

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 216. szám

2010. december

Karácsonyi gondolatok

Karácsony – különös hangulata van ennek a szónak.

Ezt a kedves (talán a legszebb) ünnepet máshogy éljük meg gyermekként, és másképp felnőtt korunkban.

Én nagy családban nőttem fel. Szinte már számoltuk a napokat, hogy „mikor jön már az anygalka?” „Vajon mit fog hozni?” – A nagyobb szobában készülődtek az anygalkák (Szüleink). A másik szobában kórusban kérdeztük: „Mehetünk?”

Édesanyám több évvel később mondta el, hogy akármilyen szerény ajándékokat kaptunk is, mindennek nagyon örültünk.

Nagy családban a karácsony (is) különös élmény.

Felnőttként már jobban tudjuk, értjük, hogy mi is ennek az ünnepnek az igazi lényege és értéke.

Lejött az égi Szeretet erre a bűnös földre – így is megfogalmazhatjuk.

Jézus kisgyermek alakjában jött le hozzánk. Szívszorító az a tudat, hogy Jézus számára – egész Betlehemben – nem volt hely. Egyszerű körülmények között született meg Jézus. Így is közösséget vállalt velünk.

Csodálatos az Úr Jézus szeretete. Szinte megfoghatatlan, de ha ott él a szívünkben – akkor lehetünk igazán boldogok az Úrban.

Jézus azért jött le erre a földre, hogy elvégezze értünk a megváltás nagy munkáját.

„Ő azért jött le, hogy meghaljon érted,
Mert szeretett téged, nagyon szeretett.”

Köszönjük meg az Úr Jézusnak ezt a szeretetet! Bárcsak ne lenne szívünkben más érzés (az év egy napján sem), mint az Úrtól kapott tiszta szeretet!

(Halász Sándorné)

Karácsony

Karácsonykor!
Angyalok szállnak,
Híradást hoznak,
Béke jegyében,
Élet fényében,
Szentség lelkében,
Hívók hitében,
Krisztus képében
Földön jár az Isten.

Karácsonykor!
Harangok zúgnak,
Szent igék szólnak,
Imádság szárnyán,
Szíveknek vágyán,
Zsoltárok hangján,
Szeretet hídján,
Bocsánat útján
Mennyben jár az ember.

(Dömötör Tibor)

Az adventi koszorú története

Akkoriban, amikor még varázslókban, boszorkányokban, rossztevő lelkekben és rég elfeledett istenekben hittek az emberek, akkor született meg a varázskör gondolata. Szalmából, fűzfavesszőből, zöld fenyőágakból fontak koszorút, amit aranyszínű és vörös szalagokkal díszítettek. A piros az élet színe volt, a zöld a termésé, a sárga és az arany pedig a fényé. A kör, vagy jelen esetben a koszorú az örökkévalóság jelképe volt, és a soha el nem múló, meg nem törő varázserőé is. Azt gondolták, hogy az efféle „szent” koszorúkkal elzárhatják a házat a gonosz szellemek elől.

Ez az ősi pogány varázslat feledésbe merült az idők során. 1838-ban azonban egy keresztény férfi, Johann Heinrich Wichern protestáns lelkész felújította. Ő volt az első gyermekotthon megalapítója Hamburgban. Készített egy óriási csillárt a ház egyik termébe fából, s minden nap újabb gyertyát tűzött a csillárkoszorúba az istentisztelet idején. Ez a kedves ötlet hamar követőkre talált más gyermekotthonokban is. Minden évben egyre szebben díszítették fel a koszorúkat.

1860-ban, Berlin-Tegelben született meg az a gondolat, hogy fonott fenyőkoszorúval helyettesítsék a fakarikát, s ne huszonnégy gyertyát helyezzenek rá, hanem csupán négyet, ami a négy adventi vasárnapot jelképezi. A koszorú így végül olyan kicsi lett, hogy a lakásokban és a családi házakban is helye lett, s hirdetheti a közelgő karácsony örömét.

Németország protestáns vidékein az első világháború után már minden családnál volt advent idején adventi koszorú. Ezt az új szokást fokozatosan követték a keresztények is. Azonban csak az 1950-es évektől vált általánosan elterjedté. Kb. 20-30 évvel ezelőtt találta ki egy kertész, akinek jó üzleti érzéke volt, hogy ő is újít az ősi szoká-

son, s ablakokra és ajtókra való kis koszorúkat készített. Igen gyorsan követőkre talált.

Bár a legtöbb helyen már elfelejtették, hogy miért kör alakú a koszorú, s miért vörös és aranyszínű szalaggal díszítjük őket, a kedvenc formák és színek napjainkig fennmaradtak.

(-net-)

Advent örömteli ünnepvárás

Ha már az elmúlt hetekben meg-megérintett bennünket a karácsony hangulata, igazán el kell kezdeni készülődni az ünnepekre. Elérkezett ugyanis advent, egyre gyakrabban járja át szívünket a szeretet ünnepének bensőséges hangulata, a karácsonyi várakozás.

A karácsonyhoz közeledve, advent idején szívünk, s lelkünk mélyén mindinkább érezzük, hogy várakozunk valamire, valakire. Egyre hosszabbak az éjszakák, egyre sötétebb a világ, ám meg kell élni ezeket a napokat is és meg kell állni, rácsodálkozni a körülöttünk zajló rohanó világra, hogy felfedezzük az ünnepre való készülődés csendes örömét s meghalljuk azt, ami szívünkben egész életünkben hozzánk szól!

Adventus Domini: az Úr eljövetele hozzáink, az arra alkalmasak közé. A világban szétszóródott keresztényekben közös a Megváltó iránti vágyakozás, közösen éljük azt a várakozással eltöltött időt, melynek leteltével megállhatunk a körünkben megjelent Úr előtt, s mindig megújuló hittel élhetjük meg az Úr kegyelmét, a megváltás misztériumát, mely során újból gyermekeivé válhatunk a Mindenhatónak. Várakozás terhes, sötét időket élünk meg, áhítjuk a megváltást, fordulunk a fény, a vallásunk által nyújtott szellemi világosság felé, mely advent eljöttével újra kezd felragyogni szá-

munkra, s a Megváltó kised meg születésével valósággá fog válni. Addig azonban az advent ünnepkörét éljük meg, gyakoroljuk annak rítusát.

Advent első vasárnapja a keresztény egyházi év első napja, akkor kezdődik a mindenkori új egyházi év. Már az V. századtól ünneplik a keresztények a karácsonyt, a Megváltó születése napját, így az ünnephez tartozó várakozási idő vasárnapjait, az adventi vasárnapokat is. Első ízben VII. Gergely pápa szabályozta az adventi időszakot, András Apostol ünnepéhez (november 30.) legközelebbi vasárnap advent mindenkori első vasárnapja. Legközelebbi, tehát november 30-a előtti is lehet, gyakorlatilag november 27. és december 3. közötti időszakban. Az adventi időszak valamenyny, Krisztust megváltónak tisztelő egyházban ünnepi időszak.

Egykoron éjféleli harangszóval köszöntött be az adventi ünnepkör, s adatott hírül az új egyházi év. Tudományos kutatók a keleti tenger partvidékén fedezték fel az advent első nyomait, amikor is fűzfavesszőből fonatolt, örökzölddel borított koszorúkkal jelezték a keresztények a Megváltó iránti vágyakozásukat. A messzi északon igazán sötét lehetett az év ezen időszaka. Természetes, hogy az emberek a téli napforduló közeledtével egyre inkább vágytak a világosságra. Később a fenyőágból font koszorú terjedt el, s a tizenkilencedik századra általánossá vált kultúrkörünkben a gyertyákat körülövező koszorú.

Papi személyiségek először 24 gyertyát helyeztek el a fenyőkoszorúban, minden nap eggyel többet meggyújtva a fény támasztása végett, később csak négy gyertya vált általánossá, az adventi vasárnapok idején történő fellobogtatással úgy, hogy a már előzőleg meggyújtott után mindig egy következő is világított. Igen fontos a gyertyák színezése, az eredeti gondolat szerint három lila, és a legutóbbi pedig rózsaszínű. Kapcsolt hiedelmek is tartoznak a rítushoz például, hogy az első gyertya Ádám-Évát, a második az Isten népét, a harmadik Keresz-

telő Jánost, míg a negyedik a Megváltót világra hozó Szűz Máriát jelképezi. Más gondolatok a gyertyák alapszínének világosabbá válását a lelki megtisztulás eredményének tulajdonították.

A gyertyákon lévő vörös és arany színű szalagok az életet, illetve a fényt jelenítik. Megint más gondolatok advent angyalaihoz kötik a színeket, sorrendben kék-piros-fehér-palástos angyalok és utoljára a lila palástos angyal jelenti be az Úr érkezését. De a keresztényi világban ismeretes „hit – remény – szeretet – és öröm” érzület is a szertartás gondolati tartalmává vált. Az angolszász népek némelyike fagyönggyel díszített adventi koszorút készít, s később nem is állít karácsonyfát, a fagyöngy koszorú alatt élük meg karácsonyt – Jézus születése ünnepét.

Családok között újabban elterjedt – bizonyítva a keresztény hit élő erejét – a gyerekeknek készített 24 ablakocskát tartalmazó adventi házikó, melyek ablakai mögött egy-egy csokoládé darabka van, s a gyermek azok naponkénti elfogyasztásával teszi örömtelibbé magának a Megváltóra való várakozás idejét.

A vágyakozó, várakozó ünnepkör a Mindenható ünnepköre élő tehát, formálódik, fejlődik, de van egy állandó benne. Ez az állandó a SZERETET, mert Isten maga a szeretet. A szeretetet kapni jó, de adni a legjobb! Aki adni tud belőle, annak van magának is, és akinek szeretete van, az nem szűkölködik. És aki nem szűkölködik, az le tudja tenni Megváltója elé adomány aranyát, tömjénét és mirháját, legalábbis úgy, hogy életét ama parancsolatok szerint éli, melyek érvényesítéséért a most várt eljövendő a legdrágábbat, az életét adta a keresztfán.

(-net-)

Mégis hegedült

Hans Kurze, Johann Sebastian Bach lipcsei kántorsága idején Lipcsében volt hegedűs. Elkeseredett ember volt. Nagyon szerette volna a zenében többre vinni, de ehhez hiányzott belőle a nagy tehetség. Amikor rájött erre, az újrakezdéshez már idős volt, ezért a hegedülésnél kellett maradnia. Feleslegesnek érezte magát, és emiatt nem éppen barátságosan viszonyult másokhoz. Barátságtalan természete miatt kevés munkája akadt, és emiatti kevés jövedelméből éppen csak el tudta tartani a családját.

Hans Kurze haragja, irigykedése teljesen a Tamás-templom kántorára, Johann Sebastian Bachra irányult. Hogy lángelme, azt Kurze jól tudta. Olyan zseni, amilyen ő maga is szeretett volna lenni. De mivel a zseni Bach volt, és nem ő, csak kelleetlenül beszélt Bachról. Ezért 1734 karácsonya előtt Bach ajánlatát - új karácsonyi zenéjében ő játssza a hegedűszólamot - visszautasította annak ellenére, hogy az érte járó fizetség nagyon jól jött volna neki.

Karácsony első napján, amikor az új kantáta az istentiszteleten előadásra került, Kurze nem tudott otthon maradni. Titokban lopózott a templomba, és hátul, az egyik sarokban ült le. Ott várta, mi fog történni. Nem a zenélés kezdődött, hanem a híres kántor, Johann Sebastian Bach jött személyesen hozzá a templom félhomályos sarkába: "Könyörögve kérem, jöjjön fel és játssza a hegedűszólamot! Egyik hegedűsöm betegen fekszik az ágyban, nélküle semmit sem tehetünk!" - mondta a nagy Bach a kicsiny Kurzénak. Kurze ellenkezett, de a körülötte ülők unszolására, bár vonakodva, mégis engedett.

Amikor a többiekkel, blattról már ő is játszott, és hallotta, hogy a zene hogyan teszi élővé a karácsonyi történet szavait, szívébe hatolva ismét átélte a világ Üdvözítőjének születését. Újra megszületett az ő sötét szívében is. Ahogyan a tőle kiinduló

fény az emberiséget beragyogja, és szemük ragyogása másokra átsugárzik, úgy Kurzera is áterjedt: "Az Újszülöttet szolgáljuk mindketten, Bach és én. - Erre gondolt hegedülés közben. - Ő, a zeneszerző és én, a hegedűs méltónak találtattunk arra, hogy a nagy Istent szolgáljuk. Őt, aki kicsiny emberekhez jött el, és velünk van."

Kurzéék házában ez lett régóta a legszébb karácsony. A Bachra irigykedőből Bachért leghűségesebben kiálló szószóló, és műveinek igen jó hegedűse lett Hans Kurze.

(*Entscheidung*, 1998/6 -Ford.:Schöneck G.)

Karácsony a középkorban

A 14-15. századi emberekre a mély valóságosság jellemző, életüket az egyház szigorú normák, keretek között szabályozta. Vallásosságuk leginkább az ünnepek alkalmával nyilvánult meg.

A középkor egyik fontos ünnepe volt a karácsony, melynek időpontja egybeesett a téli napfordulóval. A 4. századig nem volt fix dátuma az ünnepnek, majd I. Gyula pápa (337-352) határozta meg karácsony napjának december 25-ét.

A mai karácsonyi ünnepektől eltérően a középkorban hosszabb ideig tartott az ünneplés, a karácsony egyfajta lezárása volt az évnek. Mivel a munka ilyenkor szünetelt, ezért a családi ünnepek és a pihenés hónapjai ezek. Az egyház az ünnepnapokon tiltotta a munkát, persze ez alól mindig akadtak kivételek. Karácsony este együtt üldögélt a család a tűz mellett, majd együtt indultak a templomba.

A karácsony előtti időszak, advent a böjt időszaka, amiben bizonyos ételek fogyasztása tilos volt (pl tojás, hús). Ez volt a bűnbánás időszaka, amikor az emberek a túlvilági dolgokra koncentráltak, misékre jártak, elmélyültek vallásukban. Emiatt is várták annyira a karácsonyi ünneplést, a bőséges lakomákat. Az advent kezdetét éjféλι harangozás jelezte. A keresztények kezdet-

ben csak egy adventi vasárnapot ünnepeltek meg, illetve az egyházban nem is volt kötelező az advent ünneplése. A 7. században Nagy Szent Gergely pápa rendelte el a négy adventi vasárnap megtartását, illetve majd csak V. Pius pápa tette kötelezővé az advent ünneplését 1570-ben.

Karácsony második napja az adakozás napja, amikor az előljárók (a király, a nemesek, kézművesek és kereskedők) pénzt adományoztak a szolgálóiknak, inasainak kifejezve ezzel bőkezűségüket. Az ünneplés és lakomázás után a karácsonyi ünnepkör egészen Vízkeresztig folytatódott. A vízkereszt, vagy háromkirályok napja különlegesebb és vidámabb ünnep volt. A távolról érkezett három király jobban megragadta az emberek képzeletét. Vízkeresztkor csoportok járták körbe a várost és eljátszották a királyok érkezését.

Karácsony ünnepéhez számos hagyomány és szokás kapcsolódik, melyeket többnyire a római és a pogány hagyományokból (pl. a "Dies Natalis Solis Invicti" vagy a Saturnaliák ünnepe) vett át a keresztény egyház.

Karácsonyfa:

A téli napfordulóhoz kötődő pogány hagyományokban még nem szerepel a mai értelemben vett karácsonyfa, azonban a fák és örökzöldek fontos szimbólumok voltak. A téli napforduló idején örökzöld növényekkel díszítették a házak belsejét és külsejét egyaránt, hogy elűzzék a hideg tél egyhangúságát. A keresztény világban ezért lettek az örökzöldek az élet és az örökkévalóság szimbólumai. A füzérbe font örökzöldekkel, a fagyönggyel, a repkénnyel és a magyallal díszítették. A keresztények úgy hitték, hogy a magyal bogyóit Krisztus vére színezte pirosra, mikor a töviskoronát viselte.

A középkorban a templomokat Szenteste (amit Ádám és Éva napjának hívtak) almával díszített faágakkal ékesítették. A fákat ekkor még nem vitték be a házakba. A 16. századi Németországban Szenteste papír virágokkal díszített fenyőket vittek a

város főterére, ahol nagy ünneplést tartottak, a feldíszített fákat körbetáncolták, majd a szertartás részeként elégették. A karácsonyi faágak, fatuskók égetése, illetve az ehhez tartozó örömtüzek, ünneplések más nemzetek hagyományaiban is jelen voltak.

Az első írásos feljegyzés a mai értelemben vett karácsonyfáról a 15. század végéről, Strasbourgból származik Sebastian Brant német író tollából. Ekkoriban a fákat almával, ostyával díszítették. A gyertyával díszített karácsonyfát elsőként 1660-ból jegyezte le Lisolette pfalzi grófnő egy 1708-ban írt levelében. A karácsonyfa-állítás szokása hazánkban a 19. században jelent meg, főleg a német ajkú városi lakosság körében. Az első „magyar” karácsonyfát valószínűleg Brunszvik Teréz állította Aszódon. Magyar jellegzetesség a szaloncukor, amit a díszekhez hasonlóan a karácsonyfa ágaira akasztanak.

Étkezés: Az adventi szigorú böjtölés után mindenkinél más került az ünnepi asztalra, kezdve a vadkantól a libáig. Persze ezt is az emberek anyagi helyzete nagyban meghatározta, mindenesetre a liba népszerű étel volt. A pulyka csak az 1520-as évektől terjedt el Európában, miután a spanyolok behozták az újvilágból (hazánkba török közvetítéssel került be).

Speciális ünnepi ételek és italok is megjelentek, ilyen volt az angol wassail. Ez egy forró fűszeres ital, amit sörből és mézből készítették és gazdagon fűszereztek. A wassail szó nagyjából jó egészséget jelent.

Ajándékozás: Az ajándékozás szokása is a pogány hagyományokból ered. Bőkezűségük jeleként karácsony ünnepén a feljebbvalók adtak ajándékot a szolgálóiknak.

Az ajándékozás szokása is kezdetben egyházi keretek között zajlott, a mise alkalmával adományokat gyűjtöttek, amit a szegények között osztottak szét. Mikor hivatalosan is december 26-a lett az adakozás napja, a szegények házról házra jártak, énekekkel, versekkel köszöntötték a házaikat, akik ezért ajándékokat, de többnyire pénzt adtak. Ez a hagyomány a mai Angliában is

él, a neve „Boxing Day”.

A XVII. század folyamán aztán fontosabbá vált a család összetartása, az együtt és a gyerekekkel töltött idő, ezért a gyerekek kerültek karácsonyi ünneplés középpontjába, ekkortól terjed el a gyerekek megajándékozása. Hazánkban a karácsonyi ajándékozás csak az 1930-as évek után vált hagyománnyá.

(-net-)

A bölcs három szitája

A hagyomány szerint, egy napon Szókratészhez (Kr. e. 469-399), a bölcs görög filozófushoz futva érkezett valaki, s a következőt mondta:

– Idefigyelj, Szókratész, valamit el kell mondanom neked!

A bölcs azonnal félbeszakította:

– Állj meg! Tudod-e, hogy amit mondani akarsz, azt három szitán kell átengedned?

– Három szitán? – kérdezte az ember csodálkozva.

– Igen, kedves barátom. Hadd lássam, vajon amit mondani akarsz, átjut-e a három szitán.

Az első az igazság. Átgondoltad-e, hogy amit közölni akarsz, az igaz?

– Nem, én ezt hallottam valakitől, és...

– Jó, jó! Akkor biztosan megvizsgáltad a második szitával. Ez a jóság szitája, tehát az, amit mondani akarsz, jó dolog-e?

Kicsit késlekedve szólt a másik:

– Nem, egyáltalán nem...

– Akkor – szólt közbe a bölcs –, nézzük meg a harmadik szitát. Szükséges, hogy ezt elmondd nekem?

– Nem éppen! – válaszolta az ember.

Erre Szókratész nevetve válaszolt:

– Ha az, amit mondani akarsz, nem igaz, nem jó és nem is szükséges, akkor temesd el, és ne

terheld ezzel sem magad, sem engem.

Egy asszony meg akarta vallani lelkészenek, hogy a falujában hosszú időn át

részt vett a rágalalmazásában. Amikor az asszony beteg lett, átgondolta az életét, és nagyon fájt az, amit tett. Ezért szívből kérte most a megbocsátást. A lelkész egy pillanatra gondolkodott, majd ezt mondta:

– Jó, elfogadom a bocsánatkérését. De most menj haza, vágj le és kopassz meg egy tyúkot, majd az összes tollat tedd egy kosárba, és hozd el nekem!

Az asszony furcsának találta a választ, de megtette. Ezután lelkész ezt mondta neki:

– Menj fel a templom tornyába, és szórd ki a tollakat a kosaradból, azután gyere vissza hozzám!

Az asszony ezt is megtette, majd visszajött a paphoz, aki most ezt mondta neki:

– Menj, és szedd össze a tollakat, de úgy, hogy egy se maradjon a földön!

Az asszony csodálkozva ránézett a papra és így szólt:

– Ez lehetetlen, mert a szél minden irányba szétszórta, és nincs olyan ember, aki össze tudná gyűjteni.

– Igazad van! – válaszolt a lelkész. – Hasonló történik a mi kimondott szavainkkal is. Hatásukat nem tudjuk meg nem törtéنتé tenni.

Ha ez az asszony a szavait először átengedte volna a három szitán, nem történt volna

meg a baj. Sok verset találunk a Bibliában, amelyek óvnak attól, hogy meggondolatlan szavakat ejtsünk ki a szánkban. Jakab apostol ezt írja: „*Ugyanígy a nyelv is milyen kicsi testrész, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat...*” (Jak.3:5.)

Pál a filippibelieknek ezt javasolja: „*Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztesség, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!*” (Fil.4:8.)

Érdekes ezeken elgondolkoznunk!

(E.-A. Bremicker)

Restaurálták a PIM "ismeretlen" Vizsolyi Bibliáját

Kamarakiállításon mutatja be frissen restaurált Vizsolyi Bibliáját a budapesti Petőfi Irodalmi Múzeum (PIM) könyvtára.

A PIM a Vizsolyi Biblia első kiadásának egy hiánytalan példányát őrzi, erről a példányról azonban mindeddig a magyar könyvtárkutatás nem tudott, így most egy-egyel gyarapodott a nyilvántartott Vizsolyi Bibliák száma - mondta el az intézmény könyvtárának vezetője. Bánki Zsolt István hozzátette: a 420 éve nyomtatott könyvritkaságot a PIM teljesen felújította és újrakötötte. A Szentírás-példány a tárlat zárása után ismét csak kutatók számára lesz elérhető.

A megújult Vizsolyi Bibliát olyan, a PIM tulajdonában lévő kötetekkel együtt mutatják be, melyek szintén könyvtörténeti érdeklődésre tarthatnak számot: látható lesz a Káldi-féle első magyar nyelvű katolikus bibliafordítás, Szenczi Molnár Albert zsol-tárfordításai, Méliusz Juhász Péter számos autográf bejegyzéssel ellátott Jelenések könyve-fordítása és Migazzi érsek, "Vác újjáépítője" német nyelvű fordítása is.

A látogató valaha nagy magyar írók tulajdonában álló bibliapéldányokkal is találkozhat: többek között Jókai Mór Szentírás-kötetével, az Illyés Gyula jegyzeteit és rajzait őrző vagy a Sarkadi Imre által szinte rongyosra olvasott Bibliákkal. A Petőfi Irodalmi Múzeum kamarakiállítása a tervek szerint december 20-ig látható, ha azonban a közönség érdeklődése ezt indokolja, Bánki Zsolt István szerint a tárlat meghosszabbítása is elképzelhető.

(MTI - 2010. november 16.)

JELEN – JÖVŐ

Fogy a jelen, nő a jövő...
bizony hamar itt lehet Ő.
Közel van, az ajtó előtt!
Boldog, aki így várja Őt,
ez tölti be a jelenét,
így készül a Krisztus elé.

(Füle Lajos)

Kialudt a gyertyád

“A régi Keleten bambuszból és papírból készített lámpásokat használtak, melyekben gyertya égett. Egy vak embernek, aki a barátjánál járt látogatóban egyik este följánlottak egy lámpást, hogy hazaútra vigye magával.

-Nincs szükségem lámpásra – mondta a vak. – Nekem mindegy sötét van-e vagy világos.

-Tudom, hogy az út megtalálásához nincs rá szükséged – válaszolta a barátja –, de ha nincs nálad, beléd ütközhet valaki. Vidd hát magaddal! A vak elindult a lámpással, és alig ment pár lépést, mikor valaki egyenesen belészaladt.

-Miért nem vigyázol – kiálltotta oda az idegennek -, nem látod ezt a lámpást?

-Kialudt a gyertyád, testvér! – felelte az ismeretlen.”

Ünnep

“A statisztika azt mutatja, hogy az ünnep sokak számára egyre inkább a napi felelősségből az ünnepi felelőtlenségbe való menekülés szerepét tölti be. Az ünnep olyan fajta világméretű devalválódásának vagyunk tanúi, mint ahogyan a szerelem gazdag formáinak lefoszlásával színre lépett a nyers erotika, és a természetes nevében polgárjogot és publicitást nyert a természetellenes. Az ünnep, és mindenekelőtt a keresztyén ünnep a pihenés, a hálaadás, a megszentelődés alkalma kellene, hogy legyen. A kikapcsolódás erre kevés. Hiányzik belőle az ünnepteremtő erő. Valójában bekapcsolódnunk kellene. A modern munka szükségszerű megosztottsága után az ünnep az élet egészébe való visszatalálás lehetőségét kínálja. Ünnep, ünnepélyes – még a nyelvészkedés is azt bizonyítja, hogy az igazi ünnep tempós és ráérős. Nem kapkod. Királyi nyugalommal bánik az idővel. A keresztyén ünnepnek az öröklét visszfénye biztosítja ezt a többlet időt.”

Pilinszky János

Adventi naptár

Hozzávalók:

- 24 db üres gyufáskatulya
- 24 db fém kis lapos gomb, vagy gyöngy
- tempera, vagy hobbi festék (zöld, barna)
- alap, amire építem a karácsonyfámat (hungarocell, fa deszka)
- toboz
- mikulás, kis apró díszek díszíteni
- ragasztópisztoly, vagy folyékony ragasztó
- arany színű díszítő toll

Elkészítés:

1. Miután összegyűjtöttük a gyufásdobozainkat, 22-t fessünk zöldre, majd hagyjuk megszáradni. A maradék kettőt fessük barnára, ami a fenyő törzsét fogja szimbolizálni.
2. A gyufásdoboz belsejének az elejét is le kell festeni, majd száradás után kis lapos aranygombokat vagy gyöngyöket ráragasztani, és az arany színű tollal a számokat ráírni.
3. Ezek után kezdhetjük a fenyőfa alakot kialakítani. Jobb előre lerajzolni, kiszámolni, hogy mutatják a dobozok a fenyőfa alakot, majd összeragasztani.
4. Az alaplapot is, amire rakjuk a fenyőfánkat barnára fessük le, majd száradás után ragasszuk rá a már egyben álló fenyőfánkat. Az alapot tobozzal, műhóval, kisebb termékekkel, ízlés szerint díszíthetjük!

Adventi koszorú

Hozzávalók:

- szalmakoszorú
- mahónia ágak
- 4 db gyertya
- szárított, festett virág
- kukoricacsutka
- mákgubó
- narancs illetve citromkarika
- 4 db dísz szalag
- drót

Elkészítés:

1. A koszorúra először a gyertyákat drótoztam rá.
2. Aztán szépen beborítottam mahónia-ágakkal.
3. Ezután kerültek fel rá a díszek és a masnik.

Aszalt szilvás pulykamell

Hozzávalók: pulykamell (egyben); füstölt zsírszalonna; aszalt szilva; só

Elkészítés: A pulykamellet jó alaposan megtűzdeljük szalonnával (mindenhova jusson bőven). A szalonna sósságától függően a húst megsózzuk kívülről. A húst sütőzacskóba vagy előzőleg beáztatott római (pataki) tálba tesszük. Körberakjuk aszalt szilvával és - ha maradt - szalonnával. A pulykamell nagyságától függően kb. 1-1,5 óra alatt megpároljuk, megsütjük a húst 150-160 fokos sütőben. Nem kell pirítani a végén, mert akkor kiszárad. Folyadék hozzáadása nem szükséges! A sózással óvatosan bánjunk!

Alkalmaink

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órakor

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági bibliaóra: minden pénteken 18,00 órától, vasárnap 9 órától 10 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: Minden csütörtök 19,30 és Vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Istentiszteletek előtt 9.00 órától 10 óráig

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja
Felelős szerkesztő: dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,
Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap: www.erzsebet.baptist.hu